

Varró Dániel 23 változata egy gyerekdalra

A gyerekdal

Boci, boci, tarka,
se füle, se farka,
oda megyünk lakni,
ahol tejet kapni.

VILÁGIRODALOM

François Villon

Én, François Villon boci
Elhagyom, ím, e zöld gyepet,
Halál, a kontómat hoci,
Lelkem más rétre ógyeleg;
Csókoltatom a hölgyeket,
S mert vár a pokol - atyaég! -
Vagy a mennybéli tőgyemeleg,
Álljon hát itt e Hagyaték.

Pro primo: kajla balfülem
A hűtlen üsző jussa lesz,
Ki hogy nem élhet nélkülem,
A mondott fülbe súgta ezt;
Igének hittem ezt a neszt,
Oltárnak tőgyes alhasát,
De errare bocinum est,
Vagyis: tévedni marhaság.

Item, a jobb fülem pedég
Vegyék a jó zsvány urak,
Panírozzák be, és egyék,
Belőle mind jóllakjanak.
S a hentes úr, ki napra nap
Hiába várta, hogy levág,
Megkapja bojtos farkamat,
Hogy arra kösse fel magát.

S mi mást tehetnék fültelen,
Túladvá billogon s a szíjon,
Rátok hagyom a holt helyem,
Ott lumpok tejivója nyíljon -
Mindenét szétoztotta Villon,
Ki érte mégse pityereg,
Azt verje súly, és ott pusziljon,
Hol egykor farkam fityegett.

William Shakespeare

Az vagy nekem, mi tejnek a tehén.
Kegyetlen borj, ki lelkem hörpöli,
Kin szebb a folt, mint máson az erény,
S ki épp hiányod által vagy teli.
Hisz az legyez, hogy nincsen legyezöd,
Nemléte hajt rád létező legyet,
Így lepi légy a meztelen mezőt,
Körötted én is így legyeskedek.
Csapom neked a szelet, hisz te, lám,
Saját magadnak csapni nem bírod,
De szép fületlen, nem fülelsz reám,
Verseem neked kimondva is titok.
De légy bár csonka, foltos és süket,
Szívem mégis lakatlan nélküled.

Alexander Puskin

Én rágok levelet meg ágat -
Nem tarka már a barka itt,
Lehullt a hó, felbög a bánat,
Siratja elhullt szarvait.
Hideg és tejfehér ma Moszkva,
A téli tájban trojka fut,
Bámulom már egy óra hossza
Magát, akár egy újkaput.
Bámulom Önt, kacér kisasszony,
Hogy füvel-fával inceseleg,
S nekem, tudom, nincs semmi chance-om,
Csak mert füleim nincsenek.
De mégis eltűnődve, hosszan
Rágódom én e levelen -
Magamba tartanám, kisasszony,
De fölbukik, ha lenyelem.
Csak Önön múlik, válaszol,
Vagy összetépi, eltíporja...
Ég Önnel! Megyek, vár az ól.
Fül- és feltétlen híve,
Borja.

RÉGIEK

Balassi Bálint

Búm, kínom, éneke nyílnak mind végtelen
árvaságban,
Mint gyermek tehénnek bánatja temérdek
tarkaságban.

Olyan lehetetlen élnem szeretetlen
nálad nélkül,
Mint hogy az borjúcska legyeket elhajtsa
farka nélkül.

Cupido vad lángja, szerelem fullánkja
kínoz régen,
Friss rügyként feslenem, kegyelmes Istenem,
minek nékem?

Immár csak vergődöm, idegen erdőkön
bujdosnom kell,
Engedj már öltöznöm, más földre költöznöm,
hol foly sok tej.

Csokonai Vitéz Mihály

Bögicsélő tarka lényke,
Szívemet lakó tehénke,
Ah, mért lettél ily nehéz?
Faldogáló kicsi szádtól,
Harmatgyöngyös orrocskádtól
Vidor kedvem mért enyész?

Odahagytam borozásim,
Feledém víg torozásim,
Míg te éltetöm valál,
Pegazomról leugortan
Csak terajtda bocigoltam,
Nem csaldosott a halál.

Ám miolta nyögdegélnék
Érzeményim, már az élet
Lillám nélkül mi nekem?
Bibe nélkül mi a porzó,
Szomorú kis bocitorzó,
Fülevesztett szerelem?

Berzsenyi Dániel

Hol kószáltak el hajdani borjaink?
Zengő hangjuk a múlt berkein elhagyák,
Nem szól nélkülük itt víg Philoméla sem,
Csak bús öszibogár zönög.

Eltűnt szép fülük, és könnyü Zephyr lehén
Lágyan lengedező díszük is elveszett,
Így dőltek le Bizánc tornyai egykoron,
Így múland el a gloria!

Oh, így korcsosul el régi, nemes fajunk,
Tündér myrtusi mind sorra lehullanak,
Oh, a farkahagyott, foltosodó idő
Minden díszet leleget hamar.

Nem tér meg Ganyméd, s Bacchusi hús nedű
Szomjú szánkba talán már sosem ömledez,
Csak nyúlós tejet tölt poharunkba majd
Éltünk égi pohámoka.

Berzsenyi Dániel

Hol kószáltak el hajdani borjaink?
Zengő hangjuk a múlt berkein elhagyák,
Nem szól nélkülük itt víg Philoméla sem,
Csak bús öszibogár zönög.

Eltűnt szép fülük, és könnyü Zephyr lehén
Lágyan lengedező díszük is elveszett,
Így dőltek le Bizánc tornyai egykoron,
Így múland el a gloria!

Oh, így korcsosul el régi, nemes fajunk,
Tündér myrtusi mind sorra lehullanak,
Oh, a farkahagyott, foltosodó idő
Minden díszet leleget hamar.

Nem tér meg Ganyméd, s Bacchusi hús nedű
Szomjú szánkba talán már sosem ömledez,
Csak nyúlós tejet tölt poharunkba majd
Éltünk égi pohámoka.

Arany János

Pettyes bikaborjú, két fajta szülötte
Legel a pataknál, szél zúg körülötte,
Hej, biz' fület imhol elhullata farkat,
Öntözi a mezőt *piros* színű harmat.

Elbődül a jószág, vérben szemé fordul,
Csóválna: hiába, nem kél köd a porbul;
Tudna csak beszélni - rogyván szive, lába, -
Ilyesféle szókat forgatha magába:

"Ó! mennybeli Isten, mi végre születtem,
Mít ér a pataknál legelni fületlen,
Bögvén haza sorsát mit ér ma ha dallom,
Ha ő sose' hallja, - ha én sose' hallom?"

Így jutna borongván mélyebbre a gondban,
Arrébb *cica* árnya iramlík azonban,
"Ez volt! hiszen ez volt: bosszú tava nyelje el!..."
- Bajsza feketéjén megcsillan a tejfel.

Ady Endre

Álltam a Pusztán, álltam állván
kérődzve, bögve, búsan, árván,
mikor, hahó,
rámtörtek csülkös kis zeuszok.

Hej, szájas kis töpörtyü-borjak,
mi kéne, hé, rátok tiporjak?
Ahol a Tej,
oda szaladnánk lakni mi is?

Rátok dől e rozoga pajta,
s én ősi, szent, keleti fajta,
én féljek, én?
Tudjátok ti, hogy én ki vagyok?

Nem holmi senkik tarka fattya,
a Mammon volt anyám úkatyja,
hej, piszkosok,
nekem aranyból van a fülem.

És kacagtam, rengett a Pusztá,
fület, farkát gyáván behuzta,
s futott, hahó,
futott a csülkös boci-sereg.

Kosztolányi Dezső

Ti csak nevettek rajtam, kis bolondon.

Röhögve durván és kuncogva halkán,
gonosz mosollyal gúnyolódva rajtam,
hogy zümmögő neszekre semmi gondom,
mert nincs fülem se farkam,
s úgy állok itt e harmateste dombon,
mint régi hősök vérező porondon.
De gógóm rég a semmiségbe varrtam,
s arany-szelíden, mint egy árva pálca,
dac nélkül én a képetekbe mondom,
hogy messze Párizs, s jaj, oly messze London,
s hogy minden játszi tarkaság csak álca.

Bármerre tartunk, úgyis ugyanarra.
Oda hol kancsal éltem elfelejtem,
s bűjút mindenki elbocsájtja helyben,
hol ép farokkal bóg a méla marha,
s csak fürdőzünk az édes, égi tejben.

Tóth Árpád-os változat

Ó, láttatok-e már bús borjat őszi réten,
Ki rágva kónya gazt szelíden fancsalog,
Míg barna folt borong sápadt farán setéten,
Mit céltalan riszál, hisz rajta nincs fark?

Én láttam bús fejét a rét fölé hajolva,
Ó, szája szegletén buggyant a renyhe lé,
És fölbágyadt a légbe lelkem úrhajója,
S e könnyes, lágy sóhajt röpítettem felé:

Tehénke, lásd, egyformák vagyunk nagyon mi ketten,
Lehúzza nekem is nagy, csüggedt fóm a bánat,
S úgy lóg fogam közül bús fényű cigarettem,
Mint szádból csillogón a megcsócsált fűszálak.

De lelkem innét milljom mérföldekre vágyik,
Szállnék a végtelen Tejútra, oda fel,
Hol el nem alvó csillag-kandeláber világít,
S ezer holdbéli borjú libegve lefetyel.

Pilinszky János

Addigra nem lesz már füled,
hiába jönne válasz.
Csak állsz a száraz vályúnál,
kiapadt tőgygel állasz.
Sovány leszél addigra, mint
a bibliai hét év.
Hátadra száll a zümmögő,
hessenthetlen kétség.

Hogy is lehetnél valaha
egyszer még újra boldog?
Elgazosult a legelő.
És bezártak a boltok.
A bojtjahullató remény
csóválhatatlan csonkját
meresztí meztelen farod
gémberedetten, tompán.

Te teheneknél tehenebb,
te borjak között borjú,
csak nem hitted, hogy beheged,
mit kettényestek orvul?
Csak nem hitted, hogy van hová?
Te bárkinél szegényebb,
csak állsz, és napjaid kihült,
szaguk vesztett lepények.

Faludy György-ös változat

Mikor Big Bill, a Bull megállt a Szajna
Partján, min ível át a Mirabeau,
Arra gondolt, minden tehén s üszöke szajha –
Csülkét szétrakja, aztán kirabó’.

Pedig kedvelte ó a ringó tőgyű nőket,
A sok pucsító, szeplős feneket.
Meghintáztatta, és szarvára tüzte őket,
Hogy fülük szétállt, aztán leesett.

S hogy végigment egy kékes árnyú allén,
Míg almabort szitáltak rá a fellegek,
Eszébe tűnt, hogy sírt egyszer Mallarmén,
Mert nem értette egy sorát se meg.

S eltűnődött, az alkonyt a nap mért festi rőtre,
Hogy eljön értünk úgyis a kaszás,
Mint egy versében ezt megírta Goethe,
S hogy jólesne egy kiadós baszás.

Elandalgott hát egy rosszhírű helyre,
Hol szüzlányként sikkant a harmonika fel.
Megnyílt neki egy kajla szajha kelyhe –
És folyt, csak folyt a forró bikatej.

MAIAK

Géher István-os változat

Ahogy itt / -ott/ iszogattam, belepottyant a / s/örömbe a tehén /mint metafora/ pici foltokkal a hátán.
Haragudjak? Ez az élet. Füle nincsen, csak iromba, legelészik,belepottyant... – hogy ilyen *bölcs* a tanár úr?
Hja, barátom, öregember vagyok én már, ezeréves, tegeződöm nagyanyáddal. A Catullus meg a másik /az a hellén gyerekecske/ azok is csak bekopognak, lesütött szem, remegő kéz: idehozzák, amit írtak.
Fene vinné „a” dilettáns / aki nem tud/ minek ír az?
De ha jönnek, de ha hozzák... micsinálnék? Kijavítom.
Ez a dolgom. Az unalmat meg eloltom borozással - fog az ördög tejet inni. Bizony/isten? megyek inkább.

Nádasdy Ádám-os változat

A borjú, kérem, átlagos teremtmény,
a teve szebb, a lepke boldogabb,
de tessenek csak egyszer megfigyelni
az oldalát borító foltokat.

Engedjék meg, hogy rámutassak arra
a tényre, hogy habár és jóllehet
néhány apróbb trécsze még hiányzik,
e példány itt valódi műremek.
Ne gondolják, hogy nincs e kis tehénnek
mindenre pontos, egyszerű szava.
Például könny helyett azt mondja: rétes,
a vágóra meg, hogy tralla-lalla-la.

És higgyék el, tanult barátaim, hogy
nyújt még az élet fültövére irt.
Zárják szívükbe, kérem, még ha másutt
szereznek is be sajtot és kefir.

Szilágyi Ákos-os változat

ott hol perceg bibic ének
spicces cárok kibicének
kupicányi kibucában
puccos vackok kupacában
lécből fércelt vicik-vacok
ketrec előtt két szép bocik
egyik boci picit biceg
míg ő biceg míg ő bocog
szalad cickány szalad pocok
szalad fácán szalad réce
cak neki ninc abban réce
szegény boci bicebóca

hát a füle hát a farka?
háta foltos háta tarka
(szép a tarka már ha marha)
tarka-barka birka Lorca
megfázott a Terka torka

boci biceg alig mozog
hogy is futna mikor rozog?
nincs gyors lába ama célból
(csülke mint a malacénak)
meglátják a szaracénok
nézve nézik s látva látszik
farka füle mind hibádzik
„ez a boci vacak-vicik!”
megragadják aztán vicik

hej te boci hej te hej te
nem fürdesz több vajba-tejbe
dehogy hoznak ezek helyre

nincs szükségük te tejedre
boltot nyitnak a helyedre
ej hejre kis helyre hoznak
tetejére Tajgetosznak
Tajgetoszról haj letosznak
haj-haj sej-haj receruca
nem maradsz csak bocipaca

Térey János-os változat

Bazmeg, boci, hiába múzol
Nem vagy más, csak egy pesti lúzer
Lehetsz felőlem tarkabarka
De a seggedbe rúgok készakarva
Nem veszek be a testületbe
Mert nincsen, haver, egy füled se
Irtózom ettől az alkattól
És még nem beszélünk a farkadról
Ne gondold, öcsi, hogy létezel
Amíg nem közölt le a 2000
Leccsap rád a Termann-attack
Anyád helyett is megszopatlak
Térj fölötte végre napirendre
Hogy én vagyok az igazi Ady Endre
A Zaj-herceg, a rappelő Vazul
Minden csaj az én rímeimre lazul
Csinálhatsz bármit, de rosszul te jársz
Hát bazmeg, boci, jobb lesz, ha tejjel

Hollósvölgyi Iván-os változat

Torkomon olvasztott Boci folyjon,
tejsokoládé, híres márka,
utcai sarkon nyitva a boltom
van hogy azért nincs, mert épp zárva.
Bérem a Szerk.-től borsos előleg,
penzumom Ágnes szajba ki sorba,
jussom, vén tejjívó-kerülőnek:
húzni, ha nincs tej, ezerrel a boltba.

Ott kézcsókom a boltosnőnek,
Madame, ön régen titkos arám,
felpiszkál az a foltos bőre,
leszek ÁFA az ön plasztik kosarán.
Klumpái kegyednek szüzi uszályok,
vizeimre ma őket ereszteni dolga,
Madame, én kegyedért, Krisztusra, muszájok
húzni, ha nincs tej, ezerrel a boltba.

Áhitom, átkom elérje a boltost,
két füle, vesszeje hulljon a porba,
addig meg majd lesz, ami volt most:
húzni, ha nincs tej, ezerrel a boltba.

Karafiáth Orsolyá-s változat

Nincs az övénél szeplősebb ülep.
Bambul vagy spanglit rágicsál stikába –
se lófarok, se szétálló fülek:
ez ő, Rezső, az én szívem bikája.

Találkozunk? Szemembe könny tolu –
csocsózáj ő, egy bár, hol szól a music.
„Darling” mondom ilyenkor angolul,
és ő érzelmesen fülembé múzik.

De Rezső ingatag. Most perzselő tűz,
most cigarettavég, mely hamvad épp –
hát egy kérdésem van csupán Rezsőhöz:

„Mért mondtad, hogy szeretsz, te nyamvadék?”
Happiness vár ránk? Vagy múltunk felejtvé
egymást aprítjuk egyszer majd a tejbe?

Király Leventé-s változat

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy tehenecske,
füle, farka nem volt, de volt neki szarva –
erről mintha mindenki megfelekedne,
egyébként szerintem is le van szarva,

a lényeg, hogy eléggé büdös volt a szája,
és a csülköcskéi rémesen pállottak,
nem csoda, hogy elküldte őt az anyjába
a többi intoleráns háztáji állatka.

A vicc kedvéért egyszer szegény hanyatt esett,
amúgy szorgalmas volt, az igát jól húzta,
hogy fitt legyen, szürcsölt tehénanyatejet,
nem vették fel mégsem a Chicago Bullsba.

Látjátok, nem volt ő egy Michael Jordan,
és nem volt olyan jó arc, mint a John Travolta,
ezért rekedt mindig kívül a csordán,
a mások sikerét meg csak alulról szagolta;

világgá ment hát, ahol szétépték őt a grizzlyk,
remélem, sorsából mindnyájan okultok,
nekem azóta a tej nem is ízlik,
inkább veszek helyette, ha lehet, joghurtot.

Kovács András Ferenc-es változat

Ki jussomat perecre költöm
(Számban tejízû jambusok)
Míg van soványka, bambus ok,
Sugorgok itt e cefre földön,
Hol semmi sem kedvünk szerénti,
Hol bôg ez árva kis tehénfi
Iromba oldalára dölvé –
Se fül se folt nincs rajta sok.
Ha volna farka, lengene,
Körülfontná kerek koszörvény,
Nem csúfolódna Csengele,
Nem bánthaná Berekbösörmény.
De így hiába múznia,
Hiába reng e lenge jószág...
Ó, szánd meg Andalúzia!
Fogadd szivedbe Lengyelország.

Kukorelly Endrész-s változat

Van ez a tehén. Nem is tehén
igazándiból, csak tehénke.
Olyan tehénkeforma. Mért van?
Ezt kérdezem. Már hogy mivégre.
Ő is kérdezné. Méltóztatna
érdeklődni ő is, a tarka
boci. Hogy mi a rossebnek van,
ha egyszer nincsen füle. Farka.
De nincs válasz. Senki sem felel.
Van ez az ipse téperegyben,
neki aszongya mindegy, ő csak,
hogy vásárolna tejet. Negyven
litert. Ez a heppje, hogy negyven.
Éppen annyit a pasztörözött
termékből. Csók'lom, annyi nincsen?
Számolta. Nem volt. Elköltözött.

Parti Nagy Lajos-os változat

az emb' elköltözik hazulról
ha fogytán már a friss teje
sóhajnyi gömböt gyúr azúrból
hány fülből áll egy kis tehe
kicsinyke marha hány farkok
farába hetyke műovar csíp
körötte taknyos angyalok
s az őszi napban rilke marcsi
akár felpöndörült bacon
a hold is lassudan pofát nyit
ne bôgj ha mondom kis bocom
mindnyájan meghalunk parányit
ne bôgj az élet tarka lom
amfora ohne tartalom

Varró Dániel-es változat

Hol vagy fületlen ifjuságom, ó?
Ti tarka-barka bûk, ti büszke lázak?
És hol vagy bölcsi, merre vagy dedó,
ahol nyuszit pusztaltam uszkve százat?

Hol vagy szerelmem, kis bocivirág,
kit óvtalak, ne bántsanak bacik,
kit hívtalak macik becenevén,
ha hapciztál, varrtam neked nacit.

S most túl puszin, nyuszin, és túl focin,
itt állok partedlim levetve, pörén,
s ha kérditek, hány bőr van egy bocin,
azt mondom: hány kis folt van még a bőrén...

Az egész világ egy nagy tehenészet –
én meg csak állok itt, és heherészek.